

Bogoljubna mašna strežnika.

Kaj ste mi pa prinesli? — tako imajo otroci navado vprašati naglas ali po tihem, kadar pride v hišo dober stric, radodarna teta ali kateri drug dobrodelen detoljub, ki ima do otrok pravo ljubezen. In že radovedno in širno odpirajo oči v trdni nadi, da zdaj zdaj se vsuje pred nje kupoma najlepših igratic in najslajšega sladkorja.

Enako zvedavi ste, kajne, kadar pride moj »Angelček« v hišo: kaj bo neki prinesel? »Angelček« pa ne nosi igratic in sladkorja, marveč vse kaj lepšega in boljšega. Igrača se kmali pokvari in polomi in sladkor se kmali pohrusta ter ni ga več; pa še to pravijo, da za sladkorjem radi zobje bolijo in da v želodcu ni dobro. Zato »Angelček« tacih reči ne nosi, ampak lepe povesti in pesmice in koristne nauke; ima lepe podobice vmes; lepih naukov in svetov nimate le za nekaj trenutkov, marveč si jih lahko zapomnite, da vam bodo koristili za vse življenje; in če se po njih ravnate, boste imeli še unstran groba večno sladkost od njih. Najprej pride danes na vrsto prelepa zgodba o dveh pridnih dečkih, mašnih strežnikih, ki je popisana v starih samostanskih bukvah. —

Daleč tam proti oni strani, kjer solnce zahaja, predno se pride do morja, je lepa dežela Portugalska. Zelo gorka je ta dežela; zato pa tudi tam raste dobro sladko grozdje in okusne pomeranče, ki jih imate otroci tako radi. V tej prelepi deželi bil je velik samostan, v

kterem so živeli pobožni možje, menihi iz reda sv. Benedikta, po svoji veliki svetosti bolj angeljem, kakor ljudem podobni. Med drugimi je bil zlasti pater Brnard, ki je male otročiče neizrečeno rad imel. Vedel je dobri oče Brnard, da v mladih nedolžnih srcih ljubi Bog najraje biva, zato je nad vse skrben bil za otroke in jih učil, kako naj varujejo svoja mlada čista srčica, da jih hudobni duh ne zapelje, da jih sprijeni svet ne omažežuje.

Posebno dva dečka sta bila njegova velika, velika ljubljenska. Pa sta bila tudi vredna, ker bila sta pridna, ubogljiva in pobožna otroka. Reklo se jima je Lojzek in Rodek (Roderik). Oče Brnard ju je učil moliti očenaš, česčenasimarijo, vero in druge molitvice, pa tudi streči pri sv. maši sta se naučila. Kako ju je bilo lepo videti, ko sta klečala pri altarji, oblečena v rudeče krilce in pa v belo srajčico

— sè sklennima rokama

— kakor dva zamaknena angeljčka.

— Vsak dan, ko

je v samostanu zvonček zapel,

sta brž hitela,

da bi ne zamudila. Skrbna

mama so jima v mal pleten

Brnardu. Veselo potrkata na samostanska vrata, še veliki pes, zvesti stražnik, se jima dobrika, kar nič se ga ne bojita dobra otroka. Pater Brnard jima pride odpret, ju pëlje v zakristijo, da strežeta pri svetih mašah.

Lepo in častno je streči pri sv. maši. Strežnik je izmed vseh ljudi v cerkvi najbližje mašniku, najbližje Jezusu, ki pride iz nebes na altar, kjer ga obdajajo in častijo trume nebeških angeljev. O kako je vendar to nebeško lepo, če je tudi ministrant resnično pobožen in nedolžen — vidni angelj med nevidnimi angeljci, kakor sta bila Lojze in Roderik.

košek naložili kruha, sladkih pomeranč in druge sladne drobnjave. Komaj sta čakala, da je bil košek napolnjen, potem pa sta se skušala, kateri bode poprej v ljubem samostanu pri zelo dobrem očetu

Ko minejo vse svete maše, gresta s svojim premilim dobrotnikom Brnardom v malo sobico, kjer se prične vsakdanja šola za pridna strežnika. Ljubljeni učitelj ju uči krščanskega nauka, prave ljubezni do Boga in do bližnjega, pripoveduje jima o ljubih svetnikih, kako so bili dobrega srca in kako lepo so živeli na zemlji in pa kako veliko veselje da zdaj uživajo v nebesih. Tudi brati in računati se učita. Rodek bi bil le to najraje izračunal, koliko časa bo še preteklo, predno pojde on v nebesa. Pač si ni mislil blagi otrok, da bi mu bil v to zadostoval prav kratek račun.

V mali stranski kapelici samostanske cerkve je bil prelep kip Matere božje z malim Jezuškom, ki se je vedno smehljal, — vsaj dečkoma se je tako zdelo.

Večkrat sta prišla obiskat to krasno podobo. Nечега dné pravi Rodek Lojzeku: »Midva sva sama, morebiti bi se mali Detek, ki je v naročji lepe Gospe, tudi rad z nama igral — toda bi mu li mati pustila?« Qba se globoko priklonita pred lepo podobo in začneta prositi: »Lepa Gospa, ali bi ne hoteli Svojega deteta nekoliko pustiti, da se z nama igra, gotovo je že trudno, ko vedno le sedi na Vašem naročji, — hočeva ga prav zelo ljubiti!«

In glej čudo, — Marija se pripogne, razpne roki in spusti Sinu božjega na tla. »Igrajmo se«, pravi Jezušček; »igraymo se«, pravita tudi dečka vsa vesela in vsi trije prično igrati — vsakovrstne igre. Jezušček je vse znal. Gredó tudi na dvorišče. Jezušček naredi iz ila ptičkov, dihne vanje in glej — kar oživijo in zleté v zrak. Rodek in Lojzek tudi naredita iz prsti več tičkov, pa nobeden jima noče zleteti, če tudi na vso moč vanje dihata. »Povej vendar, kako ti narediš, da tvoji ptički zleté?« prosita bratca; pa Jezušček jima pravi: »Danes ne, jutri!« ter se posloví od njiju in se vrne svoji Materi v naročje.

Dečka se vrneta k očetu Brnardu, pa mu ničesar ne povesta o igri, kakor bi se ne bilo nič zgodilo, le, da sta danes še prav posebno pridna in vesela.

Težko sta čakala prihodnjega dneva. Ta dan ju je ljubi Jezušček že čakal ter oba objemčkal. Neizrečeno veselo jima je srce, če tudi sama ne vesta zakaj. »Ali hočeš z nama jesti?« pravi Rodek, »bomo med

seboj delili, kar imava.« »Hočem, hočem«, odgovori Dete božje. — »Ali se ne učiš tudi ti kakor midva pri očetu Brnardu krščanskega nauka pa iz mašnih bukev?« vpraša radovedno Lojzek. »O, jaz že vse znam«, odgovori Jezušček. Dečka se ne moreta načuditi, kako more vse znati, ko je še tako majhen.

Tako so igrali vsak dan. Oče Brnard pa se kar čudi, kako zelo napredujeta dečka v učenji in pobožnosti; že na zunanje se jima je poznalo, da sta z Jezuškom občevala, neizrekljivo sta bila pridna, kakor angeljčka. Pa dobri Brnard ni vedel, od kod to prihaja, pač pa je vedel hudobni duh, ki bi ju bil zelo rad ločil od božjega Deteta. Rad bi ju bil zapeljal hudobni sovražnik — zlasti v nezadovoljnost in lakomnost.

Nekega dne se vračata domu. Po poti se pogovarjata o dobrem očetu Brnardu, pri koliko mašah in kako da sta stregla, o beli ovčici, ki ju čaka doma — pa tudi malega Jezuška nista pozabila in lepe Gospe.

»Bratec«, začne Lojzek, »kaj meniš, kje je li doma ta prelepi

otročiček, ki se pride vsaki dan z nama igrat? Gotovo ima tudi on lepo ovčico, kakor midva, in pa dobrega očeta ima gotovo tudi, da zanj skrbi, kakor najin oče skrbé za naju; saj vendar nista mati in otrok zmiraj tam v kotičku, kjer ju midva obiskujeva.«

»O, jaz mislim«, pravi Rodek, »da je oče tega otroka velik, imeniten gospod, morda celo — kralj; saj mi je rekel včeraj: »ti boš prišel v kraljestvo mojega Očeta«; — tudi veš, da je včeraj vrata odprl, ne da bi se jih dotaknil.«

»Če je pa bogat«, reče Lojzek, »zakaj pa nikoli južine s seboj ne prinese? Še opravičuje se ne, ko z nama je; njegova mati bi mu gotovo tudi lahko dala lepih pomaranč itd.?«

»Morava ga enkrat vprašati«, odgovori Rodek. »Pa jaz si ne upam, morda bi se nehal smejati in njegove lepe oči bi se s solzami napolnile.«

»Midva vendar ne bova zmiraj sama prinašala jedil«, meni Lojzek. »Kot dober tovariš mora tudi on kaj primesti, vsaj medenega kruha ali dobrega kolača, če že družega ne; pri njegovem očetu ga gotovo ne manjka. — Pa kako mu to reči?«

Rodek pravi na to: »Veš kaj, jaz bi mu raje dal vse svoje pomaranče in vso svojo južino, kakor da bi ga v najmanjši reči razžalil. Pa zdajle mi je prišlo nekaj na misel: prašajva očeta Brnarda!«

»Saj res, jutri ga vprašajva!« Tako skleneta dobra dečka in se odpravita k počitku; dobri angelj varuh ju je varoval, da jima hudobec ni mogel škodovati.

Zjutraj na vse zgodaj sta zopet na potu proti samostanu. Pri sv. maši sta zelo razmišljena, da pravita: »Ora pro nobis!« namesto: »Deo gratias!« itd. kar očeta Brnarda zelo osupne. Tudi v šoli večkrat tako narobe odgovarjata, da celo njunega resnega učitelja semtertje smeh posili.

»Kaj pa vama je danes, mala poniglavčka?« vpraša poslednjič dobri menih.

»O ljubi oče Brnard, Vi nama povejte, kaj naj storiva, midva ne znava reči.«

Neki strah prevzame meniha, že ga skrbi, da bi ne bila kaj hudega storila. Velik križ naredi in strahoma ju vpraša: »Ali so morebiti oče bolni, ali pa mati, ali sestra?« — »O, vsi so zdravi in veseli, tudi mala ovčica. A to-le bi Vam rada povedala: Otročiček, ki ga tam v kapelici drži nebeška Mati na rokah, prihaja vsak dan k nama, kadar južinava.«

Pobožni menih se zavzame in kar stresne ter strmeč vsklikne: »Božje Dete se igra z vama?!«

»Da, da, oče Brnard!« odgovorita dečka, »pa je tudi z nama od najinih jedil, sam pa nikoli nič ne prinese s saboj.«

»O ljubi Bog«, pravi nato sveti mož, »tebi je vseč bivati med priprostimi in nedolžnimi! — No, kaj pa hočeta temu dečku, mala prijatelja angeljev?«

»Rada bi pokusila kruh, kakoršnega speče njegova mati in pa pomaranče, ki rasto na sadnem vrtu njegovega očeta; pa ne veva, kako bi mu to rekla.«

Pobožni menih se nekoliko zamisli, potihoma zdihne k Bogu, potlej pa pravi: »Poslušajta me! Ako lepi deček zopet pride in hoče južinati z vama, le recita mu: »Gospod, Ti vedno živiš ob najinem, sam pa nikoli nič ne prineseš, še koščka kruha ne, skaži se vendar tudi Ti plemenitega in povabi naju z očetom Brnardom na kosilo k Svojemu Očetu!«

»Da, da, tako mu porečeva«, pritrdita dečka; »pa jutri še ne, poprej se morava dobro naučiti, da nama pojde prav gladko.«

Osem dni še čakata in večkrat poskušata, kako bosta rekla, da ne bi kake neumne zinila. Lepi deček pa hodi vsak dan k njima, da se igrajo; pač spozna, da ga hočeta ljuba dečka nekaj vprašati, pa vendar jima ne reče ničesar ter je ž njima kakor navadno.

Še le čez osem dni se drzneta nedolžna bratca reči nebeškemu Detetu, kar jima je bilo tako zelo pri srcu. Božje Dete se nato posmehlja tako ljubeznjivo, da se jima kar srce topi. »Da, da, draga moja bratca!« jima veselo pravi, »povabim vaju z očetom Brnardom. Pričakujem vas vse tri na dan mojega vnebohoda. Le hitro tecita očetu Brnardu naznanit, da se pripravi.«

Vsa zadovoljna in vesela se dečka vrneti k očetu Brnardu. Med potjo pa se radovedno vprašujeta, je li hiša preblagega Dečka pač daleč, — bo morda celo treba samostanskega osliča osedlati, da dospejo tje; zelo ju tudi skrbi, če ne bo morebiti celo treba skoz nevarne sovražne dežele potovati itd.

Oče Brnard je razumel, kaj hoče božje Dete, — da ga misli Bog k sebi poklicati v boljše življenje. Zato se lepo pripravi in vse vravna, kar treba. — Dečka pa sta bila zelo žalostna, ker Jezušček ni hotel več zapustiti naročja lepe Gospé, da bi se igral ž njima.

Naposled pride predvečer vnebohoda Gospodovega. Oče Brnard je ves zamaknen v rajsko veselje, ki mu je že tako blizo in vedno proti nebu upira svoje oči. Dečka ga radovedno vprašata: »Oče Brnard, kaj pa vidite na

nebu, da vedno tje gori obračate svoje oči?« — Oče Brnard ju prijazno poljubi na čelo ter pravi: »Idita sedaj na dom k ljubim starišem, a jutri pridita zopet, ker jutri je dan obljubljenе gostije!«

Veselo skakljata nedolžna otroka po prijaznem logu proti domači hiši. — Po noči se jima sanja o ljubih angeljčkih, pa tudi o patru Brnardu; zdi se jima, da sveto mašo bere pred ljubim Bogom; le to se jima čudno zdi, zakaj ni njiju poklical, da bi mu stregla.

Zjutraj se na vse zgodaj opravita; stariši ju še blagoslové in potem hitita v samostan.

Tako sta danes zamišljena v preljubо nebeško Dete, da ju ne mikajo duhteče cvetlice ne pisani metuljčki po travniku. »Pri najinem ljubem tovarišu so gotovo še lepše cvetlice kakor tukaj«, meni Lojzek. — Rodek pa pravi: »To se zna; oče Brnard so rekli, da tam solnce nikoli ne zajde. O kako se jaz veselim. Da bi le mogla zmiraj tam ostati, pa tudi najini stariši! Ko bi pač lepi Deček hotel, da bi tudi atej in mamica z nama prišli k njemu. Očka bi belo volno mikali, mama pa predli za lepo Gospo, pa tudi lepe zvezdice in metuljčke všivali v tkanino, — midva pa bi se z malim prijateljčkom igrala noč in dan. To bi bilo krasno!«

Ravno sta dospela do velikih samostanskih vrat, ko zapoje zvon in oznanja veseli praznik vnebohoda Gospodovega. Oče Brnard ju je že težko pričakoval. »Brž pridita, zdaj se prično svete maše. Ko bodo vsi drugi odmaševali, pojdem jaz z vama k Marijinemu altarju maševat.«

Dečka sta stregla pri desetih sv. mašah; danes nista nič razmišljena, vedno prav odgovarjata. Slednjič se napravi oče Brnard v prelepo mašno obleko, tudi dečka imata danes najlepšo obleko. Veselo gredo vsi trije v ono stransko kapelico, kjer je v kotu stal altarček dobro znane lepe Gospe z nebeškim Detetom v naročji. — Dečka kar strmita, tako je bilo danes vse olepšano s cveticami in preprogami. Oče Brnard je vse tako lepo pripravil za nebeško kosilo, h kateremu so bili vsi trije povabljeni.

Prične se sv. maša. Oče Brnard daruje nebeškemu Očetu ne le najsvetejši dar, marveč tudi samega sebe

in oba dečka v sveto čast Božjo. Mašnik in strežnika so zamaknjeni v sveto pobožnost. Sveta maša je končana. Globoko se vsi trije priklonijo pred altarjem — tu se nagne tudi prelepa Gospa, spusti iz rok božje Dete, ki pristopi in vsem trem — oči zatisne ter sprejme njih svete dušice v rajsko veselje na vedno gostijo! — Njih trupla pa ostanejo pred altarjem, kakor bi še klečé molili; a ko vidijo pobožni menihi, da so trupla mrtva, jih položijo na mrtvaški oder kar tam v kapelici in jih tudi pokopljejo na tem svetem kraju.

Lepa Gospa je še zmiraj v kotcu v kapelici in drži v rokah božje Dete, ki pa ne stopi nikdar več na tla, tudi smehlja se ne več — gotovo zato, ker ne vidi več tako čistih in nedolžnih otročičev, kakor sta bila Lojzek in Rodek.

O, le še deset minut!

Cesarjevič Ludovik Napoleon je padel v vojski v južni Afriki. Ravno predno so ga Culukafri napadli, ga je neki višji častnik svaril, da naj se umakne, naj beži, ker je nevarnost. Cesarjevič odgovori: »O, le še deset minut ostanimo tukaj, da popijemo svojo kavo!«

Ni pa še minulo deset minut, ko jih sovražna tolpa napade; nekaj se jih je rešilo, cesarjeviča pa prebodejo sovražne sulice. Mater njegovo je ta nagla smrt tako zelo užalostila, da je same žalosti prišla ob pamet. Vedno je ponavljala: »To je bila njegova velika napaka od otročjih let. Nikoli ni hotel ob določenem času iti zvečer v posteljo, zjutraj pa ne iz postelje.« Vselej je prosil in se dobrikal: »O, le še deset minut!« In če je bil tako zaspan, da ni mogel govoriti, vzdignil je svoji ročici in razklenil deset prstov, češ da še deset minut si želi namečka.« — Samoglavnost in nepokorščina jih je že brez števila pogreznila v nesrečo, glej, da še tebe ne bo!